

تکواندو؛ پرچمدار ورزش‌های رزمی ایران

«هیچ تیمی در دنیا مثل ایران تمرین نکرده است. این بار حق ماست که قهرمان جهان شویم. امیدوارم اتفاق غیرمنتظره‌ای رخ ندهد تا بتوانیم حق خودمان را از تکواندو جهان در خاک کره بگیریم.»

جام جم آنلاین: «هیچ تیمی در دنیا مثل ایران تمرین نکرده است. این بار حق ماست که قهرمان جهان شویم. امیدوارم اتفاق غیرمنتظره‌ای رخ ندهد تا بتوانیم حق خودمان را از تکواندو جهان در خاک کره بگیریم.»

اینها آخرین جملات رضا مهماندوست، سرمربی تیم ملی تکواندو ایران پیش از شروع بیستمین دوره رقابت‌های قهرمانی جهان در گوانگجو کره جنوبی بود که از انگیزه‌های بالای وی برای شکستن طلسم قهرمانی در رقابت‌های جهانی حکایت می‌کرد، انگیزه‌هایی که به شاگردانش هم سرایت کرد تا این موج مثبت سرآغازی باشد برای یک اتفاق، اتفاقی که بدون تردید همه جهانیان را شاد کرد.

تشویق تکواندوکاران کشورمان هنگام مبارزه با نمایندگان میزبان از سوی اعضای تیم‌های اروپایی بیانگر این موضوع بود که همه تکواندوکاران دنیا به دنبال این بودند تا به هر شکل ممکن به تاج و تخت همیشگی چشم‌بادامی‌ها در این رشته پایان دهند که در عمل این مهم روی داد تا بالاخره انتظارات برای گرفتن عنوان قهرمانی از کره‌ای‌ها به سرآید.

شاید روزی که سرمربی سختگیر تیم ملی تکواندو کشورمان این جملات را بر زبان می‌آورد، خیلی‌ها در دل به وی خرده گرفتند که چرا این ادعا را مطرح کرده است. همواره در سال‌های اخیر تلاش‌های زیادی را از سوی کشورهای مثل اسپانیا، ترکیه، آذربایجان و حتی روسیه در کنار ایران شاهد بوده‌ایم تا به نوعی عنوان همیشگی قهرمانی جهان را از مشت تکواندوکاران کره خارج کنند که البته این تلاش‌ها یا بی‌ثمر می‌ماند یا اگر هم در حال نتیجه دادن بود با نفوذ همه‌جانبه کره‌ای‌ها در فدراسیون جهانی به نتیجه نمی‌رسید. اما این بار به نظر می‌رسید شرایط مهیاتر از هر زمان دیگری بوده است تا ایران به سلطه کره‌ای‌ها خاتمه بدهد. نگاهی به آنچه در 2 سال اخیر در تکواندو ایران روی داده است باورها را نسبت به این موضوع که مهماندوست و همکارانش از قبل با حساب و کتاب‌هایی که داشته‌اند ندای قهرمانی سر داده بودند، بیشتر می‌کند. در 1/5 سال گذشته ایران ضربات جبران‌ناپذیری به تکواندو کره جنوبی وارد کرده بود و با قهرمانی‌های متعدد خود ضمن ایجاد هراس در دل چشم‌بادامی‌ها، این باور را ایجاد کرد که می‌توان کره جنوبی را با وجود این که مهد تکواندو جهان است از قله قهرمانی به پایین کشید.

شروع یک قهرمانی

از 2 سال پیش که تیم ملی تکواندو ایران در رقابت‌های قهرمانی جهان دانمارک روی سکوی نایب قهرمانی ایستاد، این باور شکل گرفت که می‌توان کره را کنار زد و بر قله قهرمانی ایستاد. حتی زمانی که اعلام شد میزبان رقابت‌های جهانی سال 2011، شهر گوانگجو کره جنوبی است که به ادعای چشم‌بادامی‌ها خاستگاه اصلی تکواندو به حساب می‌آید هم در برنامه‌های تیم ملی ایران خللی ایجاد نشد. مسوولان فدراسیون و کادر فنی تیم ملی به این باور رسیده بودند که دیگر وقت پایان دادن به زدوبندهای پشت پرده کره‌ای‌ها بویژه در رابطه با مباحث داوری است. حتی در مسابقات جهانی دانمارک که باقری معتمد تنها چهره طلایی ایران لقب گرفت، ناداوری‌ها یک طلای مسلم را از رضا نادریان گرفت تا این جوان تکواندوکار کشورمان به مدال نقره قناعت کند. از همان‌جا بود که مهماندوست برنامه‌های خود را برای قهرمانی در دوره بعد پی‌ریزی کرد و با توجه به این که هوگوهای ورزشکاران الکترونیکی شده بودند، وی با اطمینان از کنار زدن کره سخن به میان می‌آورد. مسابقات قهرمانی آسیا در قزاقستان آزمون خوبی برای تیم ایران بود تا برای رسیدن به هدفش گام محکمی بردارد. تیم ملی در این رقابت‌ها با اقتدار کامل و با کسب 4 مدال طلا که توسط حسین تاجیک، مسعود حجی‌زواره، محمد باقری معتمد و فرزاد عبداللهی به دست آمد در کنار تک نقره یوسف کرمی و برنز رضا نادریان، جام قهرمانی در آسیا را به خود اختصاص داد تا با 17 امتیاز اختلاف نسبت به کره جنوبی روی سکوی نخست بایستد. در واقع این نخستین ضربه کاری به کره‌ای‌ها بود. جام جهانی چین دومین میدان بزرگ برای ایران بعد از مسابقه‌های جهانی دانمارک به حساب می‌آمد تا شایستگی‌های خود را به اثبات برساند که در این میدان هم تیم کشورمان عنوان قهرمانی را به دست آورد. تکواندو ایران این بار البته در فینال تیم اسپانیا را پیش‌روی خود می‌دید که با غلبه بر این تیم بزرگ اروپایی به مقام نخست دست یافت تا هراس کره‌ای‌ها از ایران بیشتر شود.

نکته: نگاهی به آنچه در 2 سال اخیر در تکواندو ایران روی داده است، باورها را نسبت به این موضوع که مهماندوست و همکارانش از قبل با حساب و کتاب ندای قهرمانی سر داده بودند، بیشتر می‌کند
در بازی‌های آسیایی گوانگجو هم که رده‌بندی تیمی در آن به صورت رسمی انجام نمی‌شود، تیم کشورمان با 3 مدال طلای علی‌رضا

نصرآزادانی، محمد باقری معتمد و یوسف کریمی و مدال برنز فرزاد عبداللهی به مقام قهرمانی دست یافت. این در حالی بود که کره‌ای‌ها 2 مدال طلا و 3 نقره به دست آوردند. از این پس بود که کره‌ای‌ها به فکر فرو رفتند تا دست‌کم در خاک کشورشان عنوان همیشگی قهرمانی جهان را از دست ندهند و برای همین هر چه به زمان مسابقه‌های گوانگجو نزدیک‌تر می‌شدیم، شایعاتی نظیر حذف هوگوهای الکترونیکی بیشتر از قبل به گوش می‌رسید تا نگرانی‌هایی را نسبت به نفوذ کره‌ای‌ها در داوری رقابت‌ها به وجود آورد که خوشبختانه در عمل چنین نشد و کشورهای دیگر به این خواسته میزبان تن ندادند تا مسابقات جهانی با دلهره برای میزبان شروع شود؛ دلهره‌ای که حتی با وجود حذف یاسین اکبر نتاج نخستین مبارز ایرانی در این تورنمنت کم نشد و با حذف متوالی 3 نماینده میزبان، بیشتر از قبل شد و سرانجام هم آنچه باید رخ می‌داد به وقوع پیوست تا ایران به تنها تیمی در تاریخ تبدیل شود که به حکومت کره جنوبی در تکواندوی جهان پایان داده است.

یک نسل طلایی

اگر نسل کنونی تکواندوی ایران را نسلی طلایی بنامیم یا آن را بهترین نسل تمام ادوار تکواندوی ایران بدانیم، چندان به بیراهه نرفته‌ایم. در اکثر اوزان تیم ملی بازیکنانی وجود دارند که در رنکینگ جهانی رتبه اول را به خود اختصاص داده‌اند و در رقابت‌های اخیر جهانی نیز با همین عنوان وارد شیبپ چانگ شدند. میانگین سنی تیم ملی نیز به گونه‌ای است که نه تنها برای المپیک لندن که برای دوره بعدی رقابت‌های قهرمانی جهان هم می‌توان روی بسیاری از نفرات کنونی تیم ملی حساب باز کرد.

البته کارخانه بازیکن‌ساز تکواندوی ایران به گونه‌ای عمل کرده که همواره انتظار ظهور یک پدیده تازه برای تیم ملی وجود دارد و به همین خاطر است که رضا مهماندوست سرمربی تیم کشورمان بعد از اتمام هر تورنمنت تاکید می‌کند هیچ قهرمان جهانی هم در وزن خودش از جایگاه تثبیت‌شده‌ای برخوردار نیست و هر تکواندوکاری که می‌خواهد همچنان هوگویی تیم کشورمان را بر تن کند، باید در رقابت‌های انتخابی تیم ملی حاضر شود. با این حال نمی‌توان از برخی ضعف‌ها نیز چشم پوشید و نسبت به مسائلی نگران نبود. این که نسل کنونی تکواندوی کشورمان چه پشتوانه‌ای دارند و آیا نفرات ذخیره آنان از سطحی برابر یا دست‌کم نزدیک به آنها برخوردارند، موضوع مبهمی به نظر می‌آید.

برای مثال یوسف کریمی در وزن هفتم تقریباً بدون جانشین مانده است و با توجه به شرایط سنی که دارد، باید فکری برای این وزن کرد. شاید فرزاد عبداللهی با رفتن به یک وزن بالاتر جانشین خوبی برای کریمی به حساب آید که در این صورت حجتی‌زواره باید در وزن ششم جای عبداللهی را بگیرد که البته باید دید آنان خواهند توانست در اوزان جدید موفقیت‌های خویش را تداوم بخشند یا خیر؟

در رقابت‌های جهانی اخیر گوانگجو، میثم باقری در وزن اول برنز دوره قبل خود را تکرار کرد که می‌توان گفت پیشرفت زیادی در این وزن حاصل نیامده است یا این که در وزن دوم با حذف یاسین اکبر نتاج ثابت شده که با رفتن بهزاد خداداد دیگر نتوانستیم در این وزن به توفیقی دست یابیم. در وزن سوم هم رضا نادریان مطابق انتظارها پرنوسان ظاهر شد و به نظر می‌رسد که مربیان تیم ملی باید به گزینه دیگری میدان بدهند، چرا که نادریان غیر از نقره دوره قبل مسابقات جهانی دیگر نتوانسته انتظارات را برآورده کند و حتی مدال برنز او در آوردگاه آسیایی هم چندان مورد توجه واقع نشد. تکواندو که حالا پرچمدار ورزش‌های رزمی ایران به حساب می‌آید و در المپیک نیز روی مدال‌آوری آن حساب ویژه‌ای باز شده است، تا چندی دیگر باید در مسابقات گزینشی المپیک در آذربایجان شرکت کند که البته به نظر می‌رسد برای کسب سهمیه مشکل چندانی وجود نداشته باشد. اما آنچه از این پس سخت‌تر و دشوارتر از قبل است، حفظ عنوان قهرمانی مردان جهان و تقویت تیم ملی در اوزانی است که نیاز به بازنگری دارد.